

Catherine Mangan

*De Italiaanse
droom*

vertaling Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Catherine Mangan
Oorspronkelijke titel: *The Italian Escape*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Debbie Clement
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Alamy Stock Photo; © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0543 0
ISBN 978 94 027 5978 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2020

The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Er gaan tienduizendtachtig minuten in een week, en precies zo lang voelde Niamh Kelly zich al depressief. Nou ja, niet in klinische zin natuurlijk, maar op dit moment leek elke andere term te zwak uitgedrukt.

Voor haar op de keukentafel trilde haar iPhone – vast en zeker nog meer bezorgde vrienden die wilden weten hoe het met haar was – maar ze had de fut niet om op te nemen en er wéér over te moeten praten. Ze liet zich achteroverzakken op haar stoel, bond haar lange donkere haar in een knot, zette de telefoon op stil en opende haar woordenboekapp. Maar zelfs die had weinig te bieden aan bruikbare alternatieven, met opties als ‘berooïd’ (er was niemand overleden, dus daar had ze niets aan), ‘verloren’ (wat deed denken aan iets uit de Middeleeuwen) en ‘naargeestig’ (dat klonk veelbelovend, maar ze had geen idee wat het in dit verband precies betekende).

‘Hoe voel je je vandaag, Niamh?’ vroeg ze zichzelf.

‘Naargeestig,’ antwoordde ze met een overdreven zucht.

‘Zei je iets, lieverd?’ vroeg haar moeder vanuit de aangrenzende woonkamer.

‘Nee, ik zit alleen maar wat in mezelf te praten, mam.’

‘O, prima hoor,’ antwoordde haar moeder boven het geluid van de televisie uit.

‘Naargeestig,’ fluisterde ze bij zichzelf, met een tik op het scherm-pje van haar telefoon. Als betekenis werd ‘verdrietig of somber’ gegeven. Dat klopte als een bus, besloot ze. Maar omdat in haar vriendenkring evenmin iemand zou weten wat het woord precies betekende, kon ze het niet gebruiken zonder pedant te klinken, dus helaas kon ze hier ook niks mee.

Ze had de moeite genomen om het aantal minuten uit te rekenen: vierentwintig uur maal zestig minuten maal zeven dagen. Zo iets kon ze niet uit haar hoofd. Met cijfers was ze nooit echt goed geweest, het kon haar niet genoeg schelen om er haar best voor te doen. Ze had nooit begrepen wat je in het gewone leven aan iets als de stelling van Pythagoras zou kunnen hebben, en evenmin waarom je nou zo nodig lange staartdelingen zou maken hoewel er toch allang rekenmachines uitgevonden waren. Ze vond het allemaal maar zonde van de tijd, terwijl er veel interessantere dingen te leren vielen. Dus die avond vond Niamh er niets mis mee om zich door haar rekenapp in een ommezien te laten vertellen hoeveel minuten ze al in deze droeve geestestoestand verkeerde, zonder zelf te hoeven goochelen met getallen.

‘Tienduizendeenentachtig nu,’ verzuchtte ze zachtjes terwijl ze de iPhone ronddraaide op de keukentafel en haar glas wijn bij-schonk.

‘Wat is er, lieverd?’ vroeg haar moeder, zonder haar ogen van het televisiescherm af te wenden.

‘Niets. Ik zit gewoon in mezelf te praten,’ zei ze nogmaals.

‘Nina, waarom kom je niet hier bij het vuur zitten?’ vroeg haar moeder, en ze klopte naast haar op de bank.

‘Nee, ik geloof dat ik maar naar bed ga,’ antwoordde ze zachtjes terwijl ze een haarlok met gespleten punten bestudeerde.

‘Naar bed? Het is nog maar net negen uur. Buiten is het nog licht. Het is een prachtige zomeravond,’ voerde haar moeder aan, die nu haar blik losscheurde van de televisie. ‘En wil je alsjeblieft ophouden met dat gepluk aan je haar? Heb je soms luizen of zo?’ Wrijvend over haar knie stond ze langzaam op en ze liep door de woonkamer naar haar dochter in de open keuken toe.

‘Hè?’ vroeg Niamh door de bodem van haar wijnglas heen.

‘Waarom pluk je zo aan je haar? Momenteel hebben veel mensen luizen, weet je. En die kunnen van het ene hoofd op het andere overspringen, dus loop je ze al snel op.’

‘Jezus, mam. Nee, ik heb geen luizen. Ik ben geen smeerpoets. Het zijn alleen maar gespleten punten,’ riep Niamh uit, trekkend aan een paar haren die waren losgekomen.

‘Luizen zijn anders dol op schoon haar.’

‘Wat? Wie houdt er nou van schoon haar?’ vroeg Niamh, die ontzettend gefrustreerd begon te raken.

‘Luizen wel, die houden van schoon haar. Daarom springen ze ook van het ene hoofd op het andere over,’ beweerde haar moeder zelfverzekerd, alsof ze dit medische wetenswaardigheidje zojuist had opgedaan uit het evangelie van *Reader’s Digest*. Ooit had iemand haar verteld dat als ze daar een abonnement op nam, ze overal over mee zou kunnen praten, omdat dat blad je over alles een beetje leerde. Mrs Kelly was nu acht jaar abonnee en vond van zichzelf dat ze heel aardige gesprekken kon voeren. ‘Maar goed, als je zo aan je haar blijft plukken, lijkt het wel of je luizen hebt. Je wilt toch niet dat de mensen over je gaan kletsen?’

‘Dat doen ze toch al, mam,’ zei Niamh met een zucht. ‘En daar heb ik de burens de laatste tijd ook reden genoeg voor gegeven. Deze week is er geen tekort aan roddels. Niamh Kelly, drieëndertig jaar oud, sinds kort weer single – nee, wacht... gedumpt, om eerlijk te zijn, en werkloos. Geen man. Geen baan. Wat een ramp!’ Haar

stem schoot nu de hoogte in. Haar vader liet zijn krant een paar centimeter zakken. Door zijn brillenglazen keek hij over de rand even heen en weer van zijn vrouw naar zijn dochter om te zien wat er aan de hand was, maar al snel trok hij zich weer terug in de tijdelijke onzichtbaarheid die het dagblad hem bood.

‘Werk heb je wél. Er is helemaal niets mis met je baan, Nina, en zodra je je beter voelt, ga je gewoon weer aan de slag. Het kan helemaal geen kwaad om een weekje vrij te nemen. Je was sowieso aan een pauze toe.’

‘Ik ga niet terug. Dat kán ik niet! Hoe zou ik kunnen?’ Ze hoorde zelf wel dat ze hysterisch begon te klinken, maar ze kon er niets aan doen. ‘Hoe kan ik nou teruggaan en hem elke dag onder ogen komen? Iedereen lacht me uit.’

‘Er is vast wel een manier om hem niet te hoeven zien, lieverd. Je hoeft echt je baan niet op te geven alleen maar omdat jullie het hebben uitgemaakt. Dat zou niet goed zijn.’

‘Ten eerste, mam, is er géén manier om hem uit de weg te gaan. PlatesPlease is een start-up – erger nog: het is zĳn start-up, dus kan ik hem helemaal niet ontlopen. En ten tweede hebben “we” het niet uitgemaakt, maar ben ik gedumpte. Weet je nog? Gedumpte, aan de kant gezet en opzijgeschoven, alsof het niks is. Alsof de afgelopen vier jaar niets voorstelden. Hoe heb ik zo stom kunnen zijn? Hoe kan het dat ik het niet heb zien aankomen? Weet je, iedereen gaat natuurlijk zeggen dat ik toch nattigheid moet hebben gevoeld, dat ik toch iets moet hebben geweten... Hoe kon ik het níét hebben geweten?’

‘Maar je had niks in de gaten, en dat is je niet kwalijk te nemen. Soms pakken dingen gewoon niet goed uit. Mensen veranderen. Je weet niet wat er in hem omging, maar als iemand je zo behandelt, ben je zonder hem beter af,’ zei Una Kelly, die haar woorden kracht bijzette door met haar wijsvinger op de tafel te tikken.

‘Ik ben bijna halverwege de dertig, ben sinds kort weer single en zit zonder werk. Hoe heeft het in hemelsnaam zover kunnen komen? Serieus, hoe kan het dat dit mijn leven is?’ vroeg Niamh hoofdschuddend. Ze schonk wat er nog in de fles zat in haar glas, maar veel was dat niet.

Op de tv klonk de tune van het praatprogramma op de vrijdagavond – in elk Iers huishouden het vaste vrijdagavondritueel – wat betekende dat alle andere gesprekken opgeschort moesten worden en dat het hoog tijd werd om thee te zetten. Ouders en ‘jonge stellen met kinderen’ door het hele land installeerden zich voor de televisie en het haardvuur, om zich daar twee uur lang te laten vermaken. Meestal kwamen er beroemdheden van B-garnituur hun nieuwe film promoten, of kwamen er losers aan het woord die God hadden gevonden, hun leven hadden omgegooid en nu een boek hadden geschreven om alle andere losers op de wereld te helpen hetzelfde te doen, of iemand van in de twintig die geen vlees en zuivel meer wenste te eten, vorig jaar veganist was geworden, in haar keuken was begonnen zelf muesli te maken en nu net haar bedrijf voor een paar miljoen aan Kellogg’s had verkocht. Aan het eind van de twee uur was de ene helft van het land gemotiveerd om zijn leven te verbeteren of te veranderen en was de andere helft tot diepe somberheid vervallen omdat zij in vergelijking met die types op tv maar een kleurloos leventje leidden.

‘Staat het water op?’ vroeg Niamhs vader van achter de krant. Die zou hij pas neerleggen als het programma echt begon en het veilig was om erachter vandaan te komen.

‘Ik zet het nu op,’ antwoordde haar moeder, en ze maakte een pak koekjes open. ‘Wil jij ook?’

‘Graag.’

Ondanks zichzelf moest Niamh glimlachen om de vaste vraag over de kop thee in de avond die ze zo trouw dronken, en om de

soepele manier waarop haar ouders met elkaar omgingen. Ze vroeg zich af of relaties na verloop van tijd makkelijker werden en of je na zoveel jaren in staat was op de reacties van de ander te anticiperen, zodat er geen spanningen of ruzies ontstonden. Kende je de ander dan gewoon zo goed dat je aanvoelde wat die al dan niet prettig zou vinden, wat die al dan niet zou doen, en kon je dan gewapend met die kennis makkelijker met gesprekken en situaties omgaan?

‘Truste,’ zei ze zachtjes, en ze stond op van de tafel.

‘Truste, lieverd,’ antwoordden haar ouders allebei tegelijkertijd, hun blik al op de televisie gericht.

‘Slaap lekker,’ voegde haar vader eraan toe terwijl hij de krant opvouwde en overeind kwam om een blok hout op het vuur te leggen.

Niamh pakte haar telefoon op, die aangaf dat het tien over negen was. Vorige week om deze tijd had ze met Rick zitten eten in dat nieuwe tapasrestaurant. Rick at het liefst vroeg op de avond, dus reserveerden ze altijd bijtijds voor het diner.

‘Vroeg eten is beter voor de spijsvertering,’ zei hij stevast als ze weer eens niet begreep waarom ze zich al voor zeven uur naar een restaurant zouden moeten haasten. ‘Bovendien krijg je bij sommige restaurants korting als je voor zevenen komt, dus dat is mooi meegenomen. Zie je, Niamh, als je een beetje oplet, kun je overal uitstekend waar voor je geld krijgen,’ draaide hij dan zelfvoldaan zijn vaste riedel af.

Vorige week had ze op dit moment waarschijnlijk aan haar dessert gezeten, in haar nieuwe marineblauwe jurk. Wat heet, vorige week op dit moment zou ze een kleine twintig minuten later zonder pardon worden gedumpt, net toen ze met smaak haar tanden in haar tiramisu had gezet.

Aan zijn manier van doen had ze niets bijzonders gemerkt. Aan tafel was Rick er niet helemaal met zijn hoofd bij geweest, maar dat

gebeurde wel vaker. Hij zat net midden in een nieuwe ronde om kapitaal bij elkaar te krijgen voor de zaak. Als hij fondsen aan het werven was, was hij altijd gestrest, dus was ze ervan uitgegaan dat het alleen maar met het werk te maken had.

‘Waarom denk jij dat ze tiramisu op de kaart hebben staan, terwijl dit een tapasrestaurant is?’ had ze gevraagd.

‘Hè?’ had hij gereageerd, op zijn telefoon scrollend door zijn e-mails.

‘Tiramisu is Italiaans. Waarom zou een Spaans tapasrestaurant het op de kaart zetten?’

‘Niamh, ik heb geen idee. Misschien hebben ze in Spanje niet zoveel desserts. Weet je wel hoeveel calorieën daarin zitten?’ had zijn weerwoord geluid. ‘Eén plakje tiramisu bevat al meer dan zeshonderd calorieën, Niamh. Dat betekent dat je vijf kwartier zou moeten hardlopen om die weer te verbranden,’ had hij haar toegebeten terwijl hij zijn telefoon weer in zijn zak stak.

‘Dan ga ik volgende week wel elke ochtend lopend naar mijn werk.’ Schouderophalend had ze haar schaalje leeggeschraapt.

‘Niamh, ik heb hier nu geen tijd voor. Ik moet morgen werken.’

‘Maar morgen is het zaterdag!’ had ze gejammerd.

‘Ondernemers staan altijd aan, Niamh. Dat zou je toch inmiddels moeten weten. We kunnen niet allemaal net als jij vijf dagen per week pas om negen uur onze neus op kantoor laten zien.’

Niamh leunde nu zwaar tegen het aanrecht en schudde haar hoofd. Bij de gedachte aan wat er vorige week vrijdagavond allemaal was gebeurd, slaakte ze een diepe zucht. Ze had het moeten zien aankomen, maar dat had ze dus niet. Of misschien had ze domweg niet willen accepteren dat Rick en zij de afgelopen paar maanden vaker ruzie hadden gemaakt dan tegen elkaar hadden geglimlacht.

Uit het medicijnkastje boven de gootsteen pikte ze twee van de

antigrieptabletten die haar vader 's avonds altijd innam, die ze doorslikte met het laatste restje wijn. Die tabletten waren niet verslavend, werd gezegd, maar ze hielpen je 's avonds wel om onder zeil te raken.

Terwijl ze de keuken uit liep, bedacht ze dat ze die marineblauwe jurk zou moeten verbranden. Het haardvuur was er prima geschikt voor: het laaide hoog op door de schoorsteen en leek wel een miniatuurinferno. Maar als ze straks weer naar beneden zou komen met de jurk en die in het vuur zou gooien, zou het haar vader weleens te veel kunnen worden. Hij zou ofwel opstaan uit zijn fauteuil en de kamer uit vluchten omdat hij met zoveel gekkigheid niets te maken wilde hebben (waardoor hij het tv-programma zou missen, wat ze tot aan de aflevering van volgende week vrijdag zou moeten horen), ofwel denken dat ze haar verstand had verloren en zich zorgen om haar gaan maken.

Ze zat er niet op te wachten dat iemand anders zich zorgen om haar maakte. En ze zat zeer zeker niet te wachten op goede raad van haar vader over hoe ze haar leven zou moeten leiden. Haar moeder met al haar *Reader's Digest*-wijsheden was al bijna meer dan ze kon verdragen. Hoe dan ook stond één ding als een paal boven water: die marineblauwe jurk zou ze nooit meer aantrekken. Dat zou altijd de jurk blijven waarin ze was gedumpt. Best wel jammer eigenlijk, want ze vond dat hij haar heel dun maakte. Nou ja, niet echt dun, eerder slank. Of tenminste slanker dan ze er in het echte leven uitzag. Een jurk die werkte als een toverstaf.

'Zestig euro naar de maan,' verzuchtte ze op weg naar de trap.

2

Beneden kon ze het hoge gegier van de stofzuiger horen. De postbode duwde een paar enveloppen door de brievenbus en de hond begon wild te blaffen.

‘Moeder Maria, het is zaterdagochtend acht uur,’ kreunde ze onder haar dekbed. Ze had niet echt een kater, maar haar hoofd deed pijn achter haar ogen en haar tong voelde aan als kalk.

Wat was dat toch met kleine honden, dat ze altijd wilden vechten? Het leek wel of ze zich vanwege hun formaat altijd in de verdediging gedrukt voelden. Niamh had geweigerd om Marty nog uit te laten, omdat hij niet in de hand te houden was. Hij was een klein beest met een heleboel haar, een kruising tussen een wheaten terriër en iets anders – niemand wist precies wat. Haar vader had hem in huis genomen toen de hond van de burens voor de tweede keer in één jaar drachtig was geworden en nóg drie puppy’s had gekregen. Die gingen allemaal regelrecht naar het plaatselijke asiel, maar iedereen wist dat ze daar na zeven dagen werden afgemaakt, dus was de familie Kelly te hulp geschoten. Haar moeder had er eerst niets mee te maken willen hebben.

‘Als je dat beest hier in huis haalt, Paddy, zul je zelf voor hem moeten zorgen.’

‘Ach, moet je hem nou toch zien. Het is vast een lief dier,’ had haar vader gezegd, krabbend aan zijn kin. ‘We zullen totaal geen last van hem hebben.’

Maar na een paar rampzalige pogingen om hem uit te laten had Niamh vierkant geweigerd om nog met hem de deur uit te gaan. ‘Geef hem zijn lichaamsbeweging maar in de achtertuin,’ had ze gezegd terwijl ze door de voordeur naar binnen kwam en doorliep om de achterdeur open te doen. ‘Wat een ramp om dat beest uit te laten! Ik zweer het, zodra hij een Duitse herder ziet lopen, begint hij hijgend en schuimbekkend aan de riem te trekken en wil hij hem aanvallen, terwijl hij niet eens tot de knieën van die herder reikt! Volgens mij heeft hij een napoleoncomplex of zoiets. In elk geval heeft hij een afwijking.’ Vanaf dat moment werd Marty de achtertuin in gestuurd om daar rond te rennen en een beetje lichaamsbeweging te krijgen.

‘Naar buiten, Marty!’ hoorde ze haar moeder boven het geluid van de stofzuiger uit roepen. ‘Niamh, ben je al wakker?’ riep ze langs de trap naar boven.

‘Nee! Kun je de stofzuiger uitzetten, mam? Het is nog maar acht uur!’ brulde Niamh ondanks haar hoofdpijn. Ze hoorde voetstappen de trap op komen. Deze keer zou ze blijkbaar niet winnen.

‘Om acht uur ’s ochtends is de dag al half voorbij,’ zei haar moeder terwijl ze de slaapkamerdeur openzwaaide. ‘Moet je die rommel hier nou eens zien! En het ruikt hier als een brouwerij. Over een uur komt de glazenwasser, dus je kunt maar beter opstaan en je aankleden.’

‘Mijn gordijnen zijn dicht, mam! En ze lappen de ramen alleen aan de buitenkant,’ voerde Niamh aan, wrijvend over haar slapen.

‘Geen sprake van dat die mannen straks voor je raam staan terwijl jij in bed ligt. Als je de gordijnen dicht hebt, weten ze juist dat je je bed nog niet uit bent.’

‘Jezus,’ mompelde Niamh in het dekbed. ‘Oké, dan sta ik wel op.’

‘Niet zo vloeken, Niamh. En je zus Grace kan hier elk moment zijn om de jongens af te zetten voordat ze naar de kapper gaat.’

Niamh wist niet waarom haar moeder altijd over ‘je zus Grace’ sprak, maar dat deed ze wel. Het was nooit gewoon alleen maar ‘Grace’. Terwijl ze toch geen andere zus had en zich niet zou kunnen vergissen. Grace was haar enige zus.

‘Goed, ik sta op, ik sta op.’

Voordat de jongens arriveerden, had ze iets nodig om de scherpe kantjes van haar hoofdpijn af te halen. Want zodra Blake en Ben binnenstapten, nam het geluidsniveau met een factor tien toe. Blake was een jaar ouder dan zijn broer, maar Ben was de grote deugniet. Aan persoonlijkheid geen gebrek. Niamh had altijd het gevoel dat Grace hun namen beter had kunnen omruilen zodra duidelijk werd hoe hun prille persoonlijkheden in elkaar staken. Blake was een erg vreemde naam voor een Ierse jongen; daar zou hij in de toekomst nog heel wat klappen voor moeten incasseren. Maar Ben zou daar wel mee weggkomen, want hij was al op zijn tweede een kleine woesteling. Blake was een kalmer en gevoeliger jongetje. Ook hij was ontzettend luidruchtig, maar hij was ook lief en aardig. Zijzelf zou hun namen hebben omgewisseld voordat de buitenwereld er al te erg aan gewend was geraakt.

‘Hebben we nog van die oplosdingen in de eerstehulptrommel?’ vroeg ze terwijl ze in haar pyjama de trap af sjokte.

‘Heb je gisteravond weer te veel wijn gedronken?’ vroeg haar moeder, afkeurend klakkend met haar tong.

‘Nee, volgens mij krijg ik keelpijn,’ loog Niamh. Dat was de enige manier om wat medeleven bij haar op te roepen, want katers werden niet getolereerd. Niamh meende zeker te weten dat Grace en zij allebei maar één keer de beginnersfout hadden gemaakt om toe te geven dat ze een kater hadden. De enige geldige reden om een

pijnstillend te slikken was dat je keelpijn dreigde te krijgen, of migraine of griep. Alleen op die manier maakte je kans op thee en een lekker warm dekentje.

‘Je zou eens naar de dokter moeten om je te laten onderzoeken. De laatste tijd heb je wel erg vaak keelpijn. Ga je nu maar wassen en aankleden, wil je? Moet je jezelf nou eens zien! Ze kunnen er elk moment zijn. O, en maak je bed op, zodat de glazenwassers niet denken dat we een stelletje zwervers zijn.’

Nu Niamh erover nadacht, had ze waarschijnlijk sinds vorige week vrijdag haar haar niet meer gewassen. De vrijdag dat ze de nieuwe marineblauwe jurk had gedragen en naar het nieuwe tapasrestaurant was gegaan. De vrijdag dat ze gedumpt was. Vandaag had ze nog geen blik in de spiegel geworpen, maar ze wist dat haar haar in vette pieken recht overeind zou staan. Ze zou het deze dag onder een honkbalpet kunnen verstoppen, zodat ze de moeite niet hoefde te nemen om het te wassen en te drogen, maar ze wist zeker dat haar zus binnen zou komen zetten in chique kleding en eruit zou zien alsof ze net van de kapper kwam, ook al moest ze haar haar nog laten doen. Ook had ze altijd dure luchtjes om zich heen hangen. Niamh had een keer haar parfum geprobeerd om te kijken of zij ook zo lekker kon ruiken, maar op haar huid rook het alleen naar overrijp fruit uit een flesje.

Haar zus was van hen tweeën degene die geslaagd was in het leven. Ze had een schitterende carrière als architect, twee volmaakte peuters, ook al waren ze dan druk en luidruchtig, en een man die haar aanbad. Hij begon alleen wel vroeg kaal te worden, en Niamh wist zeker dat haar zus dat helemaal niet leuk vond. Ze zou er niet van opkijken als Robert op een goede dag met haar implantaten kwam aanzetten om de schijn van perfectie in stand te kunnen houden, want wie wil nou de blits maken met een kale echtgenoot? Maar voor de rest was hij een prima man, en ze leken gelukkig samen.

Grace was ook lang, zoals geslaagde mensen dat zijn kunnen.

Niamh had een keer gelezen (uiteraard in een van de *Reader's Digest*-nummers van haar moeder) dat succesvolle mensen meestal lang zijn. Iemand had onderzoek gedaan naar de succesvolste mensen in Amerika en minder dan één procent van hen bleek klein van stuk te zijn. Die week had ze het erg zwaar gehad op haar werk, dus had het artikel haar een beter gevoel over zichzelf gegeven. Want het was goed om te weten dat ze nu met recht haar lengte van één meter zestig de schuld kon geven van haar professionele tekortkomingen. Ja, de term 'professionele tekortkomingen' was vast en zeker door een succesvol, slim en lang iemand bedacht voor andere, kleinere mensen.

Ze hoorde hen al nog voordat ze hen zag. Het hek van de voortuin werd met veel gerammel opengezwaaid en twee stel hollende voetjes stormden het grindpad over. Het verbaasde haar altijd hoeveel lawaai kleine mensen konden maken. Nog voordat er iemand naar de voordeur kon komen, riepen ze al van alles door de brievenbus. Het was klokslag negen uur. Dat was nog een verschil tussen Niamh en haar zus: Grace kwam altijd en overal op tijd. Met twee treden tegelijk daalde Niamh de trap af, ze trok de deur open en ving haar neefjes op, een in elke arm.

'Zo, kleine monsters, wat worden jullie allebei zwaar!'

Blake noemde haar 'Nee', maar Ben kon nog niet goed praten, dus brulde hij mensen alleen maar wat willekeurige geluiden toe. Behalve 'mama' en 'papa' kon hij alleen 'opa' zeggen, wat eruit kwam als 'oop'. Haar moeder vond het natuurlijk helemaal niet leuk dat hij wel 'opa' kon zeggen maar niet 'oma', dus elke keer dat ze op bezoek kwamen, leek het wel een vreemdsoortige logopedie-sessie, waarbij oma langzaam vlak voor Bens gezicht haar naam herhaalde elke keer dat hij even bereid was stil te blijven staan.

Als hij niet aan het eten was, stond hij het liefst op van alles en

nog wat te stampen. Daarbij doodde hij alles wat kleiner was dan hijzelf, zoals hier en daar een spin, of elk soort kevertje dat het ongeluk had door de achtertuin te kruipen. Ben was van het stille maar dodelijke type. Zelfs Marty was niet veilig voor hem, en dat wist die heel goed, want zodra hij Ben zag aankomen, maakte hij angstig jankend dat hij wegkwam.

In de keuken zette Grace de ketel op het vuur. ‘Ik heb croissants meegebracht van die Franse winkel die jij zo leuk vindt, Niamh,’ zei ze terwijl ze haar zus omhelsde.

‘Troostcroissants?’ vroeg Niamh met een grimas. Ze wist vrij zeker dat Grace in geen tien jaar croissants had willen eten. ‘En hebben die thee en troostcroissants ook een reden?’

‘Als je het per se zo wilt zien. Maar ze zijn wel verrekke lekker.’ Tot Niamhs verrassing trok Grace een stukje van een croissant af en stak het in haar mond. ‘Hoe gaat het nou met je? In welke fase van het rouwproces zitten we: depressief en neerslachtig, kwaad, of verdrietig en chagrijnig?’

‘Dat laatste, geen twijfel mogelijk.’

‘Wat is er nou precies gebeurd? Heb je iets gedaan waar hij kwaad om werd of heeft hij alleen maar last van een vroege midlifecrisis?’ vroeg Grace terwijl ze drie mokken thee volschonk.

‘Ik heb helemaal niets gedaan!’ antwoordde Niamh vol vuur. ‘Ik heb je al verteld dat we vorige week uit eten gingen, en toen we thuiskwamen, zei hij zomaar ineens dat hij “dit niet meer zo wilde”.’

‘Wat zei hij dan precies, Niamh?’

‘Hij zei: “Niamh, ik wil dit niet meer. Het werkt niet. We komen nergens. Het heeft geen zin.”’

‘Dat klinkt mij in de oren als een midlifecrisis. Wat een eikel, Niamh. Echt, je kunt hem missen als kiespijn.’

‘Dat kun jij makkelijk zeggen. Jij bent niet degene die straks vierendertig wordt en opnieuw single is.’